

XXVIIIè
Concurs literari
Sant Jordi
2023

XXIIè
Concurs de
punts de llibre

XXVIII CONCURS LITERARI SANT JORDI 2023

CATEGORIA INFANTIL

1r premi de la categoria Infantil A (Cicle inicial). Conte il·lustrat 2

La família animada de Nora Asensio Khila

1r premi de la categoria Infantil B (Cicle mitjà). Conte il·lustrat 5

Som únics d'Adriana Dimitrova Teleman

1r premi de la categoria Infantil B (Cicle mitjà). Poesia il·lustrada 8

Cavall salvatge d'Ona Vilalta Cubarsí

1r premi de la categoria Infantil C (Cicle superior). Conte 9

El ball de l'esperit d'Ivet Martínez Leroux

1r premi de la categoria Infantil C (Cicle superior). Poesia 10

La lluna de Fatou Ceesay

CATEGORIA JUVENIL

1r premi de la categoria Juvenil A (1r cicle d'ESO) 11

Mystic d'Alba Palau López

1r premi de la categoria Juvenil B (2n cicle d'ESO) 21

Doble vida de Bruna Raluy Vila

1r premi de la categoria Juvenil C (Batxillerat) 28

Sed nox perduravit de Joaquim Garcia Florez

CATEGORIA ADULT

1r premi de la categoria Adult..... 37

El mercader de teixits de Marina Sancho Roca

XXII CONCURS DE PUNTS DE LLIBRE 2023..... 49

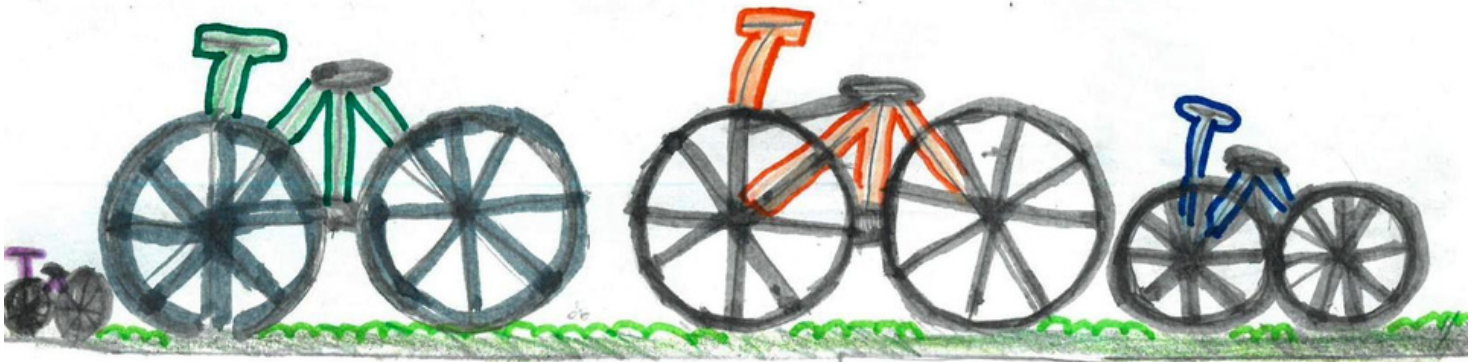
El jurat de la categoria INFANTIL ha estat format per Teresa Bagué, Rosa Casanovas, Olga Pascual, Nuri Font i Anna Ma. Viñas

1r premi de la categoria INFANTIL A
Conte i il·lustrat: *La família animada*
Autora: Nora Asensio Khila

LA FAMÍLIA ANIMADA

Era una vegada una família formada per la Nora, l'Anis, la Hind i l'Albert. Un dia de primavera van anar al bosc a fer una excursió amb bicicleta

Quan eran al bosc van anar amb bicicleta a una cascada. Després quan van anar a la cascada es van banyar al riu. Quan era de nit, van anar a buscar les bicicletes i les van perdre.

Van buscar una cabana per dormir en van trobar una de fusta s'hi van quedar a dormir. A la nit els 2 germans van pensar que si l'endemà no trobaven les bicicletes no podrien tornar a casa. Així que van buscar-les i es van trobar 2 nenes i els van ajudar.

Al final van trobar les bicicletes a un camí del bosc i van poder tornar a casa. Vet aquí un gat vet aquí un gos aquest conte ja s'ha fos.

1r premi de la categoria INFANTIL B
 Conte il·lustrat: **Som únics**
 Autora: Adriana Dimitrova Teleman

SOM ÚNICS

Infantil B

Era primavera i va arribar el dia que les abelles més petites van haver d'aprendre com picar a les persones, després de dues setmanes d'entrenament van haver de fer una prova. L'abella Mimi estava molt nerviosa, la seva mare li deia: "-No et posis nerviosa,

només serà una prova, ja veuràs veuràs que ho faràs molt bé! L'abella es va animar no estava tan nerviosa i es sentia més segura.

El primer lloc que van anar a fer la prova va ser a una granja però...aquell dia no hi havia persones! Després van anar al parc i al parc sí que hi havia persones, moltes persones! però no hi havia tantes abelles com persones. Bé anem al cas, van començar a volar i a picar. La Mimi va començar per una mare amb un bebè però l'abella Mimi no volia fer-li mal. Va anar a per una altra persona, una nena que estava jugant amb les seves amigues però tampoc li volia fer mal. L'abella se'n va anar del parc plorant. La seva amiga Rita una marieta, li va dir: -per què plores?

-No aconseguixo picar a les persones, no els vull fer mal, no m'agrada veure persones patint!

-Donc no piquis -Va dir la Rita.

-Però si no les mestres s'enfadaran.

-Que s'enfadin! va cridar la Rita.

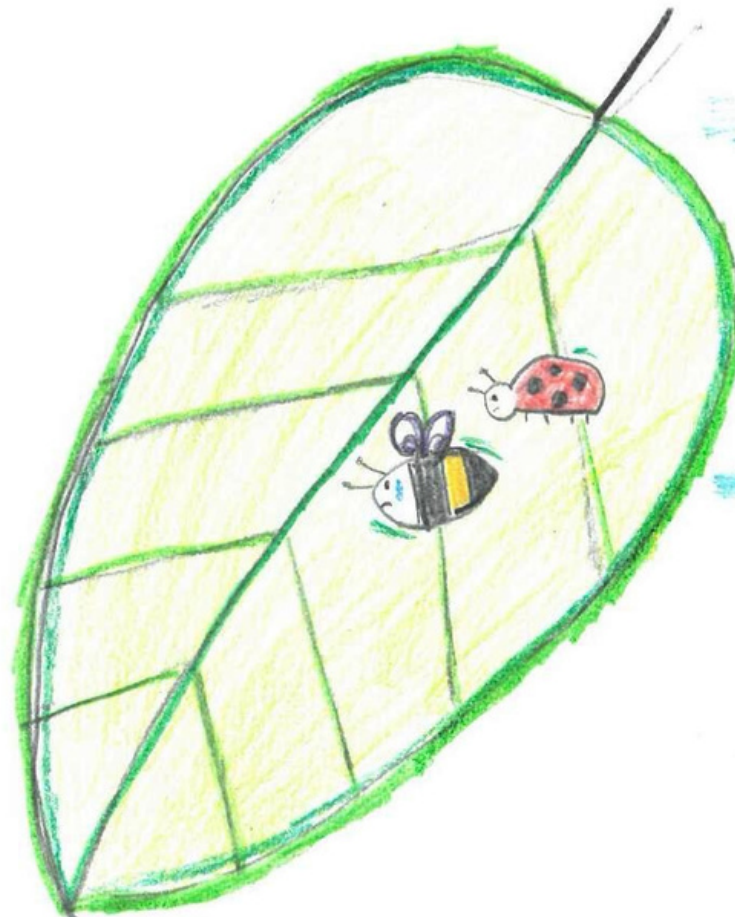
-No te n'adones que ets única? Mai havia vist una abella que no vol picar! -Va dir la Rita.

L'abella Mimi es va dirigir a les seves mestres.

-No vull picar a les persones ni m'agrada veure a
les persones patint!

I les mestres ho van acceptar.

CONTE CONTAT, JA S'HA ACABAT.

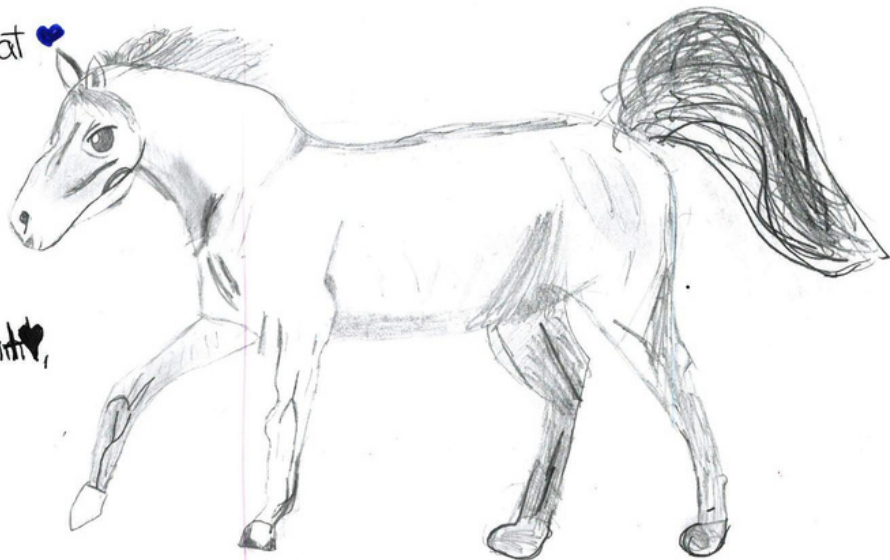

1r premi de la categoria INFANTIL B
Poesia il·lustrada: **Cavall salvatge**
Autora: Ona Vilalta Cubarsí

Cavall Salvatge

Cavall salvatge
galopes tranquil pel prat
essent ben lliure.

Quan tu galopes
ets com un ocell volant ,
lliurement feliç.

La teva cua
i la teva crin volen
quan trotes al vent.

1r premi de la categoria INFANTIL C
Conte: ***El ball de l'esperit***
Autora: Ivet Martínez Leroux

Al poble Tiermia passen coses meravelloses. A vegades, a la nit surt el sol o els ocells volen al revés. Un dia a l'any, els noiets del poble se senten atrets per una llum que ve des de la mansió abandonada que hi ha dalt de la muntanya. Quan acaben de treballar al camp i es fa fosc, puguen cap a la mansió. La porta està oberta, entren i es troben unes ballarines que en realitat són esperits de les noies que van viure a la mansió i es van quedar atrapades en una dimensió paral·lela i des de llavors, no poden fer res més que observar el món menys una nit que poden ser vistes pels noiets que ballen amb elles tota la nit.

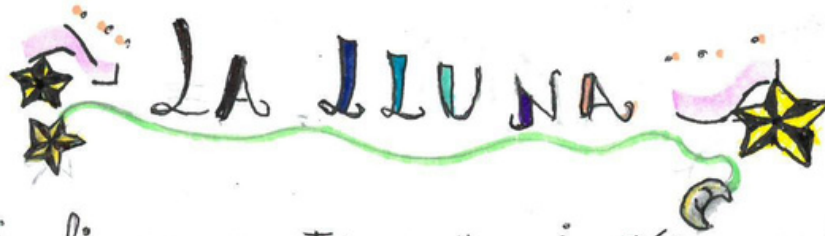
Passa una cosa, els nois l'endemà no se'n recorden de res i els esperits es queden atrapats allà dins esperant que passi un any per tornar a viure una nit màgica amb els humans.

1r premi de la categoria INFANTIL C

Poesia: *La Lluna*

Autora: Fatou Ceesay

Si li preguntes a un científic que és la lluna,
 et farà un text llarg i avorrit.
 Si m'he preguntes a mi
 ho farà més divertit.

La lluna és un astre fet de plata.
 I per avà el Sol es d'or.
 Per tant, parlem de la lluna
 i no d'un Sol,
 que va envoltat.

La lluna vigila les estrelles, els samsis i la nit,
 Ens vigila fins quan anem al llit.

Si tens un malson et fa companyia,
 i tots els teus samsis seran d'alegria.

Espera que us hagi caigut genial la lluna,
 que és més rodona que la pruna.
 Si us ha caigut bé,
 a mi també.

El jurat de la categoria JUVENIL ha estat format per Mita Casanovas, Alba Cubarsí, Mireia Malagón, Jordi Pinsach i Marta Ventura

1r premi de la categoria JUVENIL A

Narració: ***Mystic***

Autora: Alba Palau López

En Marc feia ja un mes que havia arribat a l'orfenat, ell era un cas especial, i ho sabia.

Va ser traslladat de Ticmys Place, un centre d'investigació avançada de màxima autoritat.

Havia demostrat tenir una gran afinitat per a la Mystila, una de les pedres místiques més poderoses i cobdiciades. Aquest talent no es podia deixar passar. Per tant, el van traslladar allí, a Angel's Palace, una de les més prestigioses acadèmies de control místic.

Com ja haureu suposat, Angel's Palace no era un orfenat normal, on s'acollien nens sense família, esperant que alguna d'aquestes es fixés en la seva petita presència, i que en un acte de feblesa i misericòrdia, decidís endur-se'ls com a gossos en una canera.

No, l'orfenat Angel's Palace era sens dubte, una façana, una tan ben cuidada que en els més de cent anys que portava activa, ningú de l'exterior s'havia adonat del gran secret que guardava aquell misteriós lloc.

Angel's Palace era, doncs, una escola, però no una normal, era una escola mística. Un lloc on s'ensenyava a nens i adolescents de totes les edats a controlar les seves diferents habilitats amb les pedres místiques. Angel's Palace era, per a molts, la pitjor escola que podria haver existit mai. Però això, només s'aplicava per als que vivien dia a dia el seu dur tracte.

Es trobava en un cotxe, era espaiós, suficient perquè a dins hi cabessin unes set persones tranquil·lament. Mirava per la finestra sense mostrar gaire interès al seu voltant, el taronjós paisatge de

tardor l'entretenia i el feia vagar per antics records. Abans d'adonar-se, el cotxe ja passava a través d'una gran porta enreixada de ferro, oxidada pel pas del temps. El paisatge va canviar de cop, el paisatge ja no estava infestat per les típiques alzines, càlides i amb enormes fulles grogues i taronges. Ara, el camí estava adornat amb grans i freds pins, que inspiraven de tot menys confiança, pins de fulles fines i punxegudes, perfectament alineats al voltant d'un camí de terra ja remoguda pel pas dels cotxes. El cotxe va estacionar davant una gran font de la qual queia una aigua totalment cristal·lina, amb l'estàtua d'una Quimera enorme tallada en marbre just al centre.

Va mirar al seu voltant, una gran mansió s'expandia per tot el terreny. La mansió, decorada amb detalls d'arquitectura clàssica que feien que aquell edifici semblés haver viatjat de l'època grega fins a aquell apartat lloc d'un temps molt més modern. El van conduir a través d'aquella entrada tan imponent i van passar al rebedor, quasi tan espectacular com l'entrada i amb el mateix estil que aquesta, però decorat amb detalls florals i amb tons molt neutres de blanc. Sens dubte, els rumors, no feien justícia a aquell preciós lloc. Els passadissos, adornats amb grans finestres que deixaven veure el digne paisatge exterior, adossats amb marbre i amb les parets blanques amb el seu particular estil que recordava al grec, donaven lloc a diferents sales, moltes de les quals habitacions.

Va entrar dins la seva habitació assignada, era espaiosa, de tons blancs i amb la diferència que aquesta tenia dues finestres mitjanes, enrevessades a banda i banda per uns gruixuts barrots de ferro que donaven a entendre com d'estricta podia ser l'escola mística respecte als seus estudiants o més ben dit, reclusos.

Va endreçar totes les seves coses, perfectament ordenades, ja que si alguna cosa odiava més que les persones, era el desordre. Ell odiava les persones, ja que la majoria eren molt sorolloses i es deixaven portar pels seus sentiments sense valorar cap opció intel·ligent que els portés a una ràpida victòria. Ell era tot el contrari a aquest tipus de

persones, no era callat, però sí sabia quan havia d'aportar alguna cosa a la conversa, i si no era el cas es limitava a escoltar. Preferia un lloc tranquil i un llibre emocionant abans de sortir a descobrir món o de festa. Era fanàtic de les matemàtiques i, molt interiorment, tenia un secret fanatisme per a les pel·lícules de superherois com Marvel o DC. No era gaire alt, mesurava metre seixanta, tenia els cabells negres com la nit més fosca i els ulls castanys amb petits tons caramel que no s'apreciaven a simple vista.

Havia obert el seu llibre preferit, per a llegir-lo mentre esperava que es fes de nit per a dormir i l'endemà començar les classes. Però una sobtada aparició va pertorbar la seva calma interior, causant que arrugués el front amb molèstia i que els seus ulls s'enfoquessin en un adolescent de metre vuitanta, pèl-roig, d'ulls blaus com el cel més clar i amb la cara adornada amb petites pigues com si un artista li hagués esquitxat de pintura. El qual havia aparegut a l'habitació corrents, causant que una pila de caixes caiguessin i tot el seu contingut s'esparcís pel fred marbre. Es va fixar més en el jove i va poder intuir que tenia uns quinze anys, la mateixa edat que ell. Estava tot suat, com si hagués corregut una maratón. En Marc el va mirar amb sorpresa, d'on havia sortit? I per què estava a la seva habitació acabada d'adquirir?

Quan es va adonar de la seva presència, l'estrany va acostar-se considerablement a ell com si l'estigués avaluant i segons després va somriure amplament i va exclamar:

— Així que tu ets el meu nou company d'habitació, encantat de coneixe't, jo em dic Àlex. — Va dir en to amistós. En Marc quasi no va tenir temps per a reaccionar de la sorpresa, però va aconseguir dir en veu baixa i poc clara:

— Jo... Jo soc... Soc en M... Marc. — El recentment anomenat Àlex va riure davant la resposta del contrari.

— Doncs, encantat, nou company d'habitació. Oh!!! Veig que llegeixes, puc veure de què es tracta? - Va preguntar escurçant més la distància entre ells.

— No, gràcies, podries apartar-te, si us plau?— Va dir en Marc aclaparat per la situació.

L'Àlex es va apartar d'ell, però va seguir molestant-lo fins que es va fer tard i van haver d'anar a dormir. En aquell moment es va fixar en el llit que estava situat a l'altre costat de l'habitació, era senzill com el seu, i segurament, com els de totes les habitacions. Els calaixos estaven oberts i el seu interior posat de qualsevol manera, això el va molestar. Però era tard i no volia discutir el seu primer dia a Angel's Palace.

Quan es va despertar, l'Àlex ja no hi era, va suposar que havia anat a les dutxes abans de les classes, per tant, es va preparar i el va anar a cercar, ja que no coneixia l'escola i al tenir la mateixa edat anaven a les mateixes classes. Quan estava travessant el passadís que conduïa a les dutxes va veure una porta que li va cridar l'atenció, era més gran que les altres que havia vist per l'edifici i tenia gravats de diferents espècies de mussols i una frase "Optimum genus humanum est sapientia". Com si es veiés empès per una força estranya, no va poder evitar entrar per la misteriosa porta.

Davant seu, s'estenia una gran sala, segurament més gran que el rebedor. De l'alt sostre de vidre, penjaven llargues plantes florides que donaven calidesa a la sala. Les parets recobertes de prestatgeries de fusta, eren altíssimes i es requerien escales per a arribar al cim d'aquestes. Tot de llibres ocupaven les àmplies prestatgeries, segurament tractaven sobre les pedres místiques i coses relacionades. Es va sentir totalment engolit per aquell ambient i va desitjar llegir cada un dels llibres; però abans que pogués observar millor la sala, els seus ulls es van clavar en una gran taula de fusta en la qual hi havia reunits un petit grup d'estudiants, entre tots ells, va reconèixer a l'Àlex, el qual, quan el va veure va córrer a rebre'l i li va presentar a tots els altres allà reunits, que el miraven amb una desconfiança clara al rostre.

L'Àlex el va convidar a seure amb ells i durant aquella reunió d'alumnes

es va assabentar de moltes coses, com que els professors eren molt durs i exigents, a part que no tenien preferits, però sí que podien fer-te la vida impossible sinó els "agradaves". També del fet que tots ells volien posar fi a tot allò, i el més important; tots els que es graduaven acabaven perdent els sentiments i es tornaven com màquines que només feien que complir ordres. Això últim el va horroritzar bastant, ell no volia acabar sent un robot humanoide que només acatava ordres, sense qüestionar-les, encara menys si treballava per a persones milionàries que s'aprofitarien del seu poder per a fer-se més poderoses.

No gaire confiats, li van explicar també el seu pla d'escapada:

— Cada dia, tenim entrenament físic durant tres hores amb el senyor Domine. Els dissabtes, però, ens porta a córrer per Mons Silva, la muntanya de darrere l'escola. En aquell moment l'haurem de deixar inconscient, d'això se n'encarrega l'Àlex que té afinitat amb la pedra Vir, la qual li atorga poder sobre la ment si se'l sent cantar, per a això tots haurem de portar taps. Després de deixar el professor inconscient el lligarem i baixarem per l'altre cantó de la muntanya.

Tenim provisions, passaports i diners que hem anat deixant en un tronc buit així que no serà problema, a part quan arribem ens canviarem l'uniforme en algun carreró. — Va explicar un noi de cabell peculiar, ja que aquest estava tenyit d'un vermell que competia amb el d'un tomàquet o el d'una llar de foc.

— Crec que jo podré ajudar. — Va exclamar en Marc.

— Ah sí, com? — Va preguntar amb cara de pocs amics l'única noia del grup.

— Tinc afinitat amb la pedra Mystila. — Va contestar i no es va fer esperar una exclamació per part de tots els presents — Ja sabeu el que puc fer, però us ho recordaré. Puc canalitzar energia i donar-li diferents formes, pocs aconsegueixen dominar la tècnica, ja que aquesta és molt estranya i summament perillosa, tant per les persones, com pel portador de l'habilitat, per tant, no l'utilitzo gaire. Però a mi em porten entrenant d'ençà que tinc memòria, així que he aconseguit

canalitzar l'energia de forma que pugui obrir una porta o fissura entre espais amb els quals estigui familiaritzat, ja que si només he vist el lloc, la fissura no és tan gran i dura menys, però ho podem intentar. Així serà més difícil seguir-nos el rastre. — Un llarg silenci es va estendre per tota la sala fins que l'Àlex va exclamar:

—Ja deia jo que tenies alguna peculiaritat a part de l'alçada!!! — Això va molestar a en Marc, però estranyament no es va atrevir a interrompre l'Àlex.

— Clar que ho podem intentar, no perdem res fent-ho - Va acabar d'explicar l'Àlex. Va mirar expectant al de cabells de foc i a la resta del grup, i, a poc a poc, van anar assentint i marxant de la sala. L'últim a sortir va ser el de cabells de foc que abans de desaparèixer pel llindar de la porta va dir:

— Aquest dissabte, d'acord Frodo? — Aquest sobrenom va molestar molt a en Marc i estava per llançar-se sobre el de cabells de tomàquet si no fos perquè veient les seves intencions, l'Àlex el va agafar del braç mentre reia entre dents per aquell graciós moment.

— I tu, princesa Disney. — Va dir assenyalant al més alt. Aquesta vegada qui volia tirar-se sobre el cabells de foc era l'Àlex i qui reia era en Marc, que el contenia a dures penes, ja que l'alt tenia més força.

— Ja que et fas més amb ell, ensenya-li el lloc on ens haurà de portar. Comptem amb vosaltres. — I el de cabells vermells va desaparèixer de la seva vista.

Mentre anaven a classe, els dos amics anaven parlant sobre les pedres místiques, la mansió, el grup d'amics de l'alt i fins i tot el més baix va deixar entreveure la seva passió pels superherois de Marvel la qual cosa va divertir al contrari.

Quan ja estaven per entrar a classe, en Marc va recordar que no havien planejat com escapar-se per anar a aquell lloc tan important, i va buscar amb la mirada la del més alt, amb la preocupació pintada als ulls. L'Àlex es va adonar que en Marc el mirava i va captar el perquè de la seva preocupació. Aleshores, es va acostar a l'orella del més baix i perquè només ho pogués sentir ell li va xiuxiuejar:

— Tranquil, jo ja hi he pensat, però com que estaves tan concentrat parlant de l'Escarlet Witch i les teves teories sobre el seu poder no he volgut avorrir-te, a part, així és més divertit. — En Marc va sentir com el color li pujava a les galtes, però li va sorprendre que aquesta situació li semblés divertida a l'Àlex. Tot i això, va assentir indicant que confiava en el pla del contrari.

Van entrar a classe amb normalitat, tot i que per a en Marc era el primer dia així que la seva entrada es podria denominar de moltes formes menys normal. Primer, va xocar amb un noi que podria mesurar perfectament dos Marcs, un a sobre l'altre, aquest mateix no va ni notar l'impacte, però a en Marc li van caure els llibres a terra i es va haver d'ajupir per a recollir-los, al aixecar-se, va ensopegar amb el seu peu i va anar a parar a la taula del professor, tirant tots els papers que hi havia allà. Tota l'aula havia quedat en silenci i el professor, sobre el qual havia caigut una tassa sencera de cafè, va reaccionar segons després i va fer anar a la sala de detenció a en Marc. Perquè ell podia ser molt correcte, ordenat i tal, però era un total maldestre i si això es combinava amb la seva mala sort, doncs donava aquest resultat. L'Àlex li va dir al professor que guiaria a en Marc a la sala de detenció i que després aprofitaria per anar al lavabo, i així és com van aconseguir desfer-se de les classes per anar a aquell lloc per on escaparien. Curiós, oi?

En Marc va decidir que era millor no treure el tema de l'accident a classe, per la salut de la seva dignitat, i l'Àlex ho va respectar a la seva manera, ja que deixava anar moltes indirectes sobre el tema, les quals el contrari ignorava.

Per fi van arribar al lloc. Aquest era un aeroport modern, no gaire especial, es notava que no era gaire car i, per tant, fiable. L'Àlex el va conduir a un carrer fosc i estret, on no hi havia moltes portes ni tampoc semblava gaire transitat. El lloc perfecte perquè ningú els veies aparèixer del no-res. En Marc es va asseure a terra i va començar a observar tot el carreró, els petits detalls com les tres escales a la seva dreta que conduïen a una porta de fusta antiga amb

gravats d'unicorns i dracs o el grafiti amb la paraula "lakos terra", no van ser passats per alt. Tots els detalls importaven i ell volia que tots sortissin d'aquell lloc, ja que havia estat en llocs semblants i sabia la tortura que era el dia a dia.

L'Àlex es va mantenir dret, observant en Marc amb l'esperança gravada als ulls.

Deu minuts després en Marc va exclamar:

— Ja ho tinc!!! — Aquest sobtat crit va espantar l'Àlex que va deixar anar un petit xisclet que va ser escoltat pel que encara estava assegut, la qual cosa va provocar que comencés a riure, i l'altre, en lloc d'enfadar-se, va riure també, perquè res podia trencar aquell moment d'alegria que passaven els dos amics, ja que sabien que aviat serien lliures. Res, menys l'hora, perquè quan el que estava dret va mirar l'hora que era va aixecar ràpidament a en Marc i el va arrossegar tot el camí fins a arribar a la gran mansió.

Quan van arribar ja s'estava fent fosc, van entrar silenciosament a l'habitació, es van canviar i van anar a dormir, després de córrer tant de temps seguit, estaven molt cansats.

Els dies van passar de pressa i el dissabte no va trigar a arribar. En Marc estava emocionat, però es mostrava calmat com sempre. En canvi, l'Àlex semblava un nen petit abans de la nit de reis, saltava i deixava anar petits crits d'emoció i alegria. Això molestava bastant a en Marc, no sabia com, però, el ros d'ulls blaus sempre aconseguia posar-lo dels nervis.

La classe del professor Domine no va tardar a arribar. Tal com havia previst el de cabells de foc, els va portar a córrer per la muntanya. Mentre corria va notar com algú li estirava la màniga de l'uniforme. Era la noia amb cara de pocs amics, discretament li va passar uns taps per a les orelles i amb el cap va assentir indicant que era hora. Es va col·locar els taps i va observar com la noia s'avançava i li murmurava alguna cosa a l'Àlex, el qual va assentir i es va avançar, col·locant-se al costat del professor i així començar el seu hipnotitzant concert. El

professor es va desplomar quasi a l'instant en què l'Àlex va començar a cantar. El van lligar amb unes llianes les quals eren l'habilitat de la noia, tinguent afinitat amb el Scandere.

En Marc va tancar els ulls, va visualitzar el petit carreró i posant les mans davant seu, va començar a dirigir tota la seva energia per aconseguir fer aquella fissura o portal que els portaria directes a l'aeroport.

Just quan ho estava a punt d'aconseguir va sentir crits a la llunyania, eren els altres professors i els guàrdies, ho va saber per què l'Àlex, que estava al seu costat, li va explicar, en Marc no podia fer res, ni lluitar, ni obrir els ulls, quasi ni podia parlar, tots els seus esforços s'enfocaven ara en la fissura i en la constant energia que hi havia d'aplicar perquè no es tanqués per sempre.

Va sentir cops, crits i lluita. Però sabia que no podia concentrar-se en els seus amics, perquè la llibertat de tots depenia d'ell i de la fissura. De cop va sentir que la fissura s'obria amb més facilitat i que no hi havia d'enfocar tanta energia. Moments més tard el portal es va acabar d'obrir, però aquest no duraria gaire temps. Va obrir els ulls, però ràpidament una mà se'ls va tapar. Alarmat es va intentar defensar, però abans que pogués fer res, una coneguda veu li va dir:

— Eh!!! Que soc jo, tranquil, es veu que els guàrdies van veure que portàvem els taps i ràpidament van avisar a tothom que habitava l'escola. — La seva veu intentava ser tranquil·litzadora, però se li notava una marca d'inquietud a la veu i la mà li tremolava.

— Hem de córrer, he aconseguit obrir la fissura, però no durarà gaire, crida a tothom, la tancaré quan passin. — Va contestar en Marc sense veure res, ja que encara tenia la forta mà de l'Àlex tapant-li la visió.

— No, hem d'entrar, ells els entretindran. — Va contestar l'Àlex.

— Però què dius!!! No els podem deixar aquí!!! — Va dir en Marc cridant horroritzat.

— Entreu que es tancarà!!! Nosaltres podem contra ells, no sou els

únics amb habilitats especials!!! — Va contestar una veu llunyana que va identificar com la de la noia amb cara de pocs amics. Abans que pogués replicar, l'Àlex el va carregar com un sac de patates i van atravesar el portal. Darrere seu la fissura es va acabar tancant.

A en Marc li tremolaven les mans. Com podien haver abandonat els seus companys?

Va mirar a l'Àlex, no es veia millor que ell, així que va anar i el va abraçar de forma consoladora, el contrari també ho va fer així. Van passar una estona abraçats, fins que en Marc es va apartar determinat i va exclamar:

— Serem lliures, sí. Però no sense ells. Farem veure que ens en vam anar amb l'avió i hi deixarem evidències. Per tant, si ens busquen, serà en un altre país, i quan vegin que no ens troben ho deixaran estar. En realitat, ens quedarem aquí, en algun hostel de confiança, i planejarem com treure'ls d'allí i així podrem ser lliures tots plegats. —

Una nova esperança es va encendre als cors de tots dos i així van començar a planejar el rescat del seu equip.

Però això és una altra història.

1r premi de la categoria JUVENIL B

Narració: ***Doble vida***

Autora: Bruna Raluy Vila

Davant d'un restaurant xinès, una noia de cabells negres llargs rebia una trucada. La seva pell, en contrast amb les llums dels neons penjats a la façana del restaurant, era pàl·lida, tacada de pigues a les espatlles, que un vestit de tires negre deixava veure. Els seus dits llargs, prims, culminats en unes ungles vermelles aguantaven una copa. De cop, aquesta va caure, provocant un soroll estrident en esclatar contra el terra de pedra.

— Què estàs dient?... És de veritat Marc? — va dir la noia mentre els ulls se li negaven de llàgrimes — No, espera... No pot ser... Espera, què? Quan? — va esperar uns segons en silenci, esperant a sentir què deia la persona a l'altra banda del telèfon. La trucada es va acabar i tot el cos de la noia es va precipitar cap a terra, caient de genolls.

Els cabells li tapaven la cara que intentava amagar sota les seves mans fredes. Una pluja fina va començar a caure a tota velocitat, clavant-se a la nuca de la noia com agulles de cosir. La pluja dissimulava les seves llàgrimes, que li regalimaven per galtes en abundància. A poc a poc, la noia va recuperar l'alè. Va aixecar el cap, direcció al cel, il·luminat per milers d'estrelles. Una lluna enorme i brillant l'observava des d'un pedestal de núvols i reflexos de llums de ciutat. Va aturar-se a apreciar-la. Tan bonica i elegant com sempre. Era estrany, però la noia no podia evitar, en un acte d'egoisme, imaginar-se que la lluna brillava només i absolutament per ella aquella nit.

Sense previ avís, les ganes de fugir i desaparèixer per sempre més van començar a gratar-li la gola amb unes urpes esmolades com ganivets. La noia va deixar que l'aire fred envaís els seus pulmons, i quan la desesperació i l'ansietat es van apoderar d'ella, va materialitzar tots els seus sentiments en un crit. Un crit esfereïdor i desesperat que va

absorbir tots els sorolls de la ciutat. Durant uns segons tot va quedar-se en silenci, en pausa. Semblava que tothom hagués deixat la seva feina per tal d'escoltar-la a ella.

Se sentia sola. Sola en una ciutat que de cop s'havia tornat freda i boirosa, a mitjanit i sense cap lloc on refugiar-se de la nostàlgia i la tristesa, que l'atacaven en massa. No aconseguia assimilar la notícia que acabava de rebre, en el seu subconscient tot allò era una broma de mal gust i res no era real de veritat. Qui li havia trucat era en Marc, el germà de la seva parella, l'Aleix. Per dir-li que l'Aleix havia mort en un accident de cotxe. El seu Aleix, el que coneixia de tota la vida, amb qui havia crescut, i a qui estimava més que a qualsevol l'havia abandonada sense miraments, dins d'un cotxe que conduïa sota l'afecte d'alguna droga, a altes hores de la nit. "Per què?" es preguntava ella. "Per què? Si ell no havia consumit mai cap substància".

— Cora! Cora estàs bé!? Què ha passat? — Va dir una dona sortint corrents del restaurant — Mare meva, què fas a terra mentre plou?

— Abril... l'Aleix... — l'Abril, una noia de cabells ondulats i castanys i uns ulls verds preciosos, es va agenollar fins a estar a la mateixa altura que la seva amiga.

— Respira Cora, explica'm què ha passat — La Cora va intentar explicar-li tot el que acabava de saber, però les paraules, que naixien al seu estómac, s'entrebancaven a l'altura del coll i només li provocaven plors i sanglots.

La resta de la nit la va passar a casa l'Abril. La seva amiga havia decidit que no estava bé deixar-la sola tenint en compte el que li acabava de passar, així que l'havia acollit al seu petit pis. Allà s'havien passat la nit veient pel·lícules dolentes dels 00' arraulides al sofà i menjant porqueries en un intent desesperat de l'Abril de fer que la Cora s'oblidés de la situació en què es trobava. Però tot i que veure Mean Girls l'havia ajudat, la Cora no podia escapar de les ombres, que li recordaven constantment que l'Aleix era mort i dels anhels de

despertar-se i adonar-se que tot havia sigut un mal son. Per desgràcia, quan es va despertar al llit de l'Abril l'endemà, després d'haver dormit poc més de dues hores, va adonar-se que aquella era la realitat en què vivia ara, una realitat on ell ja no hi era i no hi tornaria a ser mai.

Al cap d'un parell de dies, la Cora va sortir, per fi, del llit de l'Abril. No ho va fer per gust, o perquè sentís que molestava a l'Abril. La noia s'havia esforçat perquè la Cora no se sentís una càrrega. Ho va fer perquè aquell matí, a les deu, era l'enterrament de l'Aleix. Només pensar en anar-hi cremava la Cora per dins, com si algú hagués encès una foguera que començava als seus intestins i consumia cada un dels seus pensaments per tal de substituir-los per una horrible visió de la mort atrapant l'Aleix que, indefens, no trobava manera d'escapar. Finalment, va treure la força necessària d'algun indret remot que la Cora no coneixia, i va ser capaç d'arreglar-se i anar a acomiadar qui ella pensava que havia sigut l'amor de la seva vida.

L'esdeveniment va resultar bastant tranquil. Tothom plorava, i això reconfortava la Cora de manera estranya, ja que s'adonava que hi havia altra gent que patia tant com ella. Coneixia tots els convidats a l'enterrament, a tots menys a una persona. Una dona alta de cabells rossos i llargs, havia cridat l'atenció de la Cora des del començament. Anava molt mudada, amb un vestit llarg negre i una jaqueta, també negra, que tenia els punys i el coll recoberts de pèl. Portava unes botes altes de taló que la feien sobresortir encara més, i un mocador al coll molt elegant. Però el que més ressaltava eren els seus llavis, carnosos i pintats d'un vermell sang brillant. Portava unes ulleres de sol negres que no deixaven veure els seus ulls, però rius de màscara de pestanyes i llàgrimes queien per les seves galtes, així que la Cora va suposar que devia ser algú que coneixia bé l'Aleix. Quan tot va haver acabat per fi, la Cora va acomiadar-se de la família i va decidir que ja era hora de tornar a la seva pròpia casa.

Aquella nit no va poder aclucar l'ull. Mai no s'havia imaginat com

l'afectaria la soledat absoluta una vegada hagués tornat a casa seva. No es pensava que no tenir l'Abril al seu costat empitjorés tant les coses. Ara la melancolia abraçava el seu cor i el congelava d'igual manera, i no podia pensar en res més que en les ganes que tenia de tornar a abraçar l'Aleix. Cada hora que va passar desperta durant aquella nit la va dedicar a observar una pel·lícula de memòries i records que es repetia en bucle al seu cervell. Els bons moments que havia passat amb ell al llarg dels anys ocupaven bona part dels seus pensaments, però una pregunta l'eclipsava cada poc temps. "Per què? Per què va agafar el cotxe?". No li encaixava res. Coneixia l'Aleix des de sempre, fumava, sí, però no havia pres mai res que pogués provocar que es matés.

Quan van tocar les sis del matí, la Cora es va aixecar. Sense haver dormit en tota la nit, va decidir anar al pis de l'Aleix. Havien parlat moltes vegades d'anar a viure junts en un futur no gaire llunyà, inclús li havia donat una còpia de les claus, per això algunes coses seves eren allà, i ella volia recuperar-les. Roba, llibres... El pis de l'Aleix era un pis força gran. La Cora solia somiar en viure allà, però ara li provocava ganes de plorar desesperadament. Tenia dues habitacions, en una d'elles, que utilitzaven de traster, hi havia un armari encastat enorme, amb mil calaixos que la noia no havia obert mai. El seu objectiu principal era agafar les seves caixes i marxar, però una flama de curiositat va encendre's a dins la Cora quan va veure una capsa mig oberta amb alguna cosa que brillava a dins. Va obrir-la amb molta cura, com si només amb el seu tacte es pogués trencar, i a dins va descobrir-hi un portàtil. Un calfred li va recórrer esquena, per què hauria de tenir un portàtil amagat en un armari, l'Aleix? Demanava una clau d'accés. La Cora va provar milers de combinacions, però res resultava. Fins que va escriure la data del seu aniversari, que finalment va obrir el dispositiu.

En el mateix moment en què va llegir el que hi havia dins l'ordinador, es va penedir d'haver-lo encès. La fúria i la confusió van començar a

bullir a dins seu, agafades de la mà anaven creixent a mesura que la Cora llegia i llegia. No podia apartar els ulls de la pantalla tot i saber que seria el millor. Alguna cosa dins seu, probablement la ira imparable que s'havia descobert al pit, feia que la noia no pogués deixar de recórrer les carpetes, minuciosament ordenades, d'aquell portàtil. Carpetes replenes de converses amb altres noies, converses que mostraven que la Cora no era l'única parella que l'Aleix tenia al moment de l'accident. Diverses noies pensaven que únicament elles estaven sortint amb aquell desgraciat, entre elles la Cora, que no es podia aguantar les llàgrimes d'impotència i les ganes d'haver-lo insultat unes quantes vegades mentre encara vivia. I llavors la va veure. La noia rossa que havia vist a l'enterrament, va resultar ser una de les moltes parelles de l'Aleix. Després de llegir algunes de les converses de la carpeta, va esbrinar que es deia Lea Rodríguez Michel, que la seva mare era francesa i que vivia prop del centre de la ciutat. Després d'haver-hi pensat molt, la Cora va arribar a la conclusió que totes aquelles noies mereixien saber la veritat.

Tres dies després, la Cora es dirigia a una cafeteria del centre de la ciutat. Després d'haver trobat el portàtil havia contactat amb la Lea des del seu número, li havia explicat qui era i havia insistit a quedar per parlar, ja que tenia una cosa molt important a dir-li sobre l'Aleix. La Cora estava excessivament nerviosa. No havia pogut dormir bé d'ençà que havia trobat l'ordinador, i la Lea, encara que no sabia per què, li provocava una sensació d'inseguretat. Quan va entrar a la cafeteria va veure de seguida a la noia. Sobresortia com la Cora recordava, per la seva altura, que exagerava amb unes vambes de plataforma. Es va acostar a la taula on era asseguda amb una confiança fingida.

— Hola, ets la Lea oi?

— Sí, encantada, seu si us plau — va dir la noia assenyalant la cadira davant seu — ets la Cora no?

— Sí, un plaer — va continuar la Cora.

— Explica'm, què era allò que m'havies de dir? — va preguntar amb

impaciència la Lea.

La Cora va començar a relatar tot el que havia trobat al portàtil, que estaven sortint amb el mateix noi i que a part d'elles hi havia moltes altres noies. Quan va haver acabat, es va quedar mirant la Lea expectant, però aquesta no va dir res, semblava més interessada en el seu cafè que en el que la Cora li explicava.

— Ja ho sabia — va fer la noia uns segons després.

— Ja ho sabies?! I no vas fer res al respecte?! — va exclamar la Cora.

— Ho vaig intentar, però el fill de puta em va amenaçar de deixar-me sense feina. Soc periodista, el seu pare m'havia donat la feina que desitjo des que tinc memòria, editora cap del seu diari. El desgraciat em va fer xantatge i em va dir que si us deia alguna cosa, em deixaria al carrer i faria el possible per veure'm arruïnada. Llavors tot va empitjorar, l'abús psicològic em va trastocar, vaig perdre la son, havia de prendre pastilles per dormir... — La cara de la Lea va envermellir i l'odi a les seves paraules es va transformar en llàgrimes que queien sense parar.

Aquell dia la Cora tampoc va poder dormir. Va passar la major part de la nit estirada al seu llit mirant el sostre damunt seu. Deixant que la conversa que ella i la Lea havien mantingut i altres incògnites que voleiaven al seu cap li robessin la son. Després del que li havia dit la Lea, li havia quedat clar que no coneixia tant a l'Aleix com ella pensava. Però la seva intuïció li deia que hi havia alguna cosa que no estava tenint en compte. De cop, una sèrie de fils vermells van connectar punts a la seva ment per donar lloc a una perfecta línia cronològica que deixava una única pregunta: "I si la mort de l'Aleix havia estat premeditada?" Tot apuntava a una persona. Les pastilles, l'enterrament, l'odi.

Durant tota la seva vida havia vist l'Aleix com l'home dels seus somnis i la millor persona del planeta, però els últims dies li havien demostrat

que no el coneixia de veritat, que tota la imatge que tenia del noi era pura fantasia creada per ella mateixa en idealitzar-lo, que mai no havia sigut qui es pensava que era. Era una mala persona, estava podrit per dins i es mereixia que ella l'odiés. Però, es mereixia que algú decidís quan posar fi a la seva vida? De veritat s'ho mereixia? Dos sentiments totalment contradictoris lliuraven una guerra per veure quin la dominava. Per una banda, no creia que matar-lo hagués estat la manera. Però per l'altra entenia per què la Lea ho havia fet, i encara que no ho volgués admetre, molt endins seu s'alegrava. S'alegrava que la Lea hagués posat aquells calmants, que ella utilitzava per dormir durant els episodis d'insomni, a la beguda de l'Aleix abans que ell agafés el cotxe.

I va decidir callar. Va decidir que si li ho preguntaven, no diria mai que havia vist una dona a l'enterrament de l'Aleix que no coneixia. Que el món estava millor sense aquell home despietat voltant lliure pels carrers i que ningú no havia de saber mai si de veritat tot allò havia sigut un accident.

1r premi de la categoria JUVENIL C
Narració: ***Sed nox perduravit***
Autora: Joaquim Garcia Florez

M'acabava de despertar. L'habitació, d'un blau pàl·lid i amb mobles modestos de fusta, no m'era familiar. Era la tarda. No sabia on era, ni com hi havia arribat. A través de l'única finestra que hi havia, podia veure el jardí, amb un rierol que travessava tota la imatge; amb aquest, la disposició dels passadissos d'arbusts era intricada i irregular. No es movien; no feia vent. Una petita zona amb bancs i un roure mort al centre en contrastaven la naturalesa general. No hi havia ningú.

La porta, tancada, semblava determinada a complir la seva funció. De cop, vaig sentir passes. A mesura que s'acostaven, em va assaltar un pensament: i si m'havia d'amagar? Com que no recordava ni qui era ni com havia arribat, vaig decidir esperar i conèixer qui em buscava. No podia tenir cap motiu ferm per tenir por.

Va obrir la porta una noia jove i una mica més baixa que jo. Tenia uns cabells foscos i arrissats que li arribaven fins a l'espatlla. Els seus ulls verds i morts es van clavar en els meus. Esperava que digués alguna cosa.

—On soc?—Tot i no conèixer-la, sentia certa confiança amb ella.

—Mai sabem realment on som.

—Bé, però estic segur que me'n podries dir una aproximació. Molt pocs fets són segurs, de totes maneres.

Va somriure i va tancar la porta. Vaig sentir com s'allunyava.

Em vaig estirar al llit, ja que no podia fer res. El sostre era llis sota la llum cansada i feble del vespre. De fet, vaig pensar, tenia raó. A mesura que el temps passava, canviava la meva perspectiva del passat; mai deixava de redescobrir-lo i reinterpretar-lo. No sabia ni qui havia estat.

Em vaig adonar que no hi havia llum, tampoc endolls. Em vaig aixecar i a la distància vaig veure que llampegava. Aviat plouria.

Algú havia tornat a obrir la porta. Era un home alt, prim i de mitjana edat. La seva roba estava bruta.

—Ja portes una estona despert. Segueix-me.

El passadís era ample i minimalista. Tenia moltes finestres que donaven a l'exterior. Cada vint passes, a la meva dreta, trobava una butaca de cuir amb una tauleta de fusta envernissada al costat. A sobre de totes hi havia una ploma negra, alineada minuciosament amb la vora. El tercer cop que vaig ser-ne a prop, vaig aturar-me i vaig voler agafar la ploma. Semblava tenir una inscripció. L'home em va agafar del canell amb força i, en aixecar la vista, em vaig trobar amb els seus ulls blaus.

—No toquis res. Encara no és el moment.

Vam continuar, i al cap de poc em va fer entrar a una sala que estava pràcticament buida. Al mig hi havia una taula rodona, amb diverses làmpades d'oli a sobre. En va agafar una i me la va donar.

—Quan sigui fosc deixa-la encesa, com he fet jo. No deixis que la nit et parli.

—Fins i tot quan dormi?

—Sí. És important que no et contamini.—Semblava preocupat.

—Què he de fer quan s'acabi l'oli?

—No s'acabarà. És millor que tornis a la teva habitació.

Vaig refer els passos que havíem fet. Mentre tancava la porta el vaig veure a l'altra punta del passadís, palplantat, observant-me.

Vaig deixar la làmpada encesa i em vaig adormir.

No vaig somiar res. Va ser com un tall en la meva consciència.

Quan em vaig despertar, vaig estar uns minuts mirant el sostre. Volia entendre què feia allà, però seguia sense poder recordar res. La porta estava oberta.

Les butaques i les tauletes ja no hi eren. Només quedaven els llums, que encara estaven encesos. Hi havia una catifa vermella a terra, que s'estenia fins a l'última porta, on havíem anat a buscar la làmpada. Tot estava en silenci.

Vaig decidir anar per l'altre costat del passadís. Al cap d'una estona vaig girar cap a l'esquerra, i vaig trobar una sortida cap a l'exterior. A fora, les vistes m'intrigaven: només podia veure muntanyes verdes, cobertes de pins, i no hi havia cap senyal de civilització fora l'edifici. Tampoc semblava que hi hagués un camí per baixar; estàvem completament aïllats. Vaig veure que hi havia una altra entrada, i m'hi vaig dirigir. La porta, que tenia un vidre tapat per dins amb una cortina blanca, no tenia pany. La podia obrir en aquell mateix moment. Vaig dubtar de fer-ho, però em va vèncer la curiositat.

Era un estudi, net i amb tot disposat de manera meticulosa, fins i tot obsessiva. Estava envoltat d'estanteries altes i fosques, replenes de llibres de la mateixa mida. A un costat hi havia un escriptori molt gran, del mateix color que els altres mobles. A sobre hi vaig trobar la ploma de la nit anterior, i en vaig llegir la inscripció: "Llibertat". Vaig sentir passes que s'acostaven des de l'interior. Ràpidament, la vaig tornar al seu lloc i vaig sortir. Vaig intentar tancar la porta sense fer soroll, però es va encallar; amb els nervis vaig fer massa força i es va tancar bruscament. Vaig córrer fins a l'entrada, espantat que m'hagués sentit.

Vaig anar cap al jardí, doncs tenia por que algú em veiés pel passadís. Quan vaig arribar davant del roure sec, hi vaig descobrir, a la seva base, un ocell mort. Estava segur que el dia anterior no hi era. Algú devia netejar la zona cada matí, perquè no hi havia cap fulla a terra. Feia poc que l'au havia caigut.

La noia em va veure des de la distància. Al cap d'una estona era al meu costat, animada.

—Ja hi has parlat?

—Amb qui?

—L'única persona que és aquí a part de nosaltres, qui es permet ser arrogant i estúpid alhora.

—Sí. Em va venir a buscar ahir, després que tu marxassis sense respondre'm.

—La veritat és que cap de nosaltres sap on som. T'ho ensenyaré. Soc la Nyx, per cert.

Vaig assentir i, sense fer força, em va agafar del canell dret. Em va portar cap a dins, va treure una clau de la seva butxaca i va obrir una porta. Vam pujar unes escales de cargol altes i estretes. A dalt de tot hi havia una habitació minúscula, sense mobles, amb una terrassa enmig del sostre.

—Muntanyes i muntanyes, no hi ha res més. Els boscos són massa densos com per travessar-los sense un rumb fix.

—Quant temps fa que sou aquí?

—No ho sé. Ell va arribar abans que jo. Entenc, en part, per què es comporta així; la desesperació acaba desencadenant en bogeria.

—Recordes alguna cosa d'abans que arribassis?

—A vegades em sembla que ja he vist o pensat una cosa, però mai aconseguixo descobrir res concret del meu passat. Pel que sé, ell tampoc recorda res.

Al cap d'uns minuts de silenci vam baixar, i em va demanar que ens veiéssim aquella mateixa nit. Em va semblar bé.

Vaig estar la major part del que quedava de dia descobrint el pati i resseguint el bosc del voltant. De tant en tant s'hi sentia algun ocell que cantava o, fins i tot, les passes suaus d'un animaló, però pràcticament estava tot en silenci.

Vaig tornar a l'habitació. La lluna era plena i l'acompanyaven petites guspises, repartides pel firmament. No hi havia cap núvol. Em vaig adonar que no havíem decidit el lloc on trobar-nos; devia portar una

estona buscant-me. Vaig sortir un altre cop i la vaig trobar recolzada a la paret, al costat de la finestra del davant.

—Veig que ja t'ha donat la làmpada. Suposo que també tens por de la foscor?

—Em va dir que anés amb compte, que la nit era perillosa.

—És molt paranoic. Per culpa d'això és miserable.

—Creus que hauria de ser inconseqüent, que no s'hauria de preocupar mai?

—Sempre intenta preservar-se, com si la seva existència fos sagrada, però ningú és especial. Res ho és.

—I aquest és el teu problema.—Em va mirar, confusa; no entenia quin era el seu problema.

—No pots negar que el món, si moríssis, seguiria sent pràcticament el mateix. Per què ens esforcem i vessem tanta sang per una realitat tan fútil?

—Quin sentit creus que té, la vida?

—Cap, suposo. Intento no pensar-hi.

Em va tornar a agafar del canell i em va portar fins a un precipici, a prop del bosc, on hi havia un banc. Vam seure de cares a una vall boirosa entre dues muntanyes. Feia una mica de vent; tenia molta fred. Es podia començar a distingir la claror del sol. Vam estar-nos molta estona així, en silenci.

Més tard vaig haver d'anar a dormir. Ella també estava cansada.

Algú em va despertar. Era l'home. M'estava sacsejant.

—Què coi fas?

—Vine. És important.

Va fer que m'aixequés i vam anar al bosc. Després de caminar uns minuts, vam arribar a una petita clariana on hi havia una manta bruta, d'un color vermellós. A sobre hi havia un cabirol que tenia una pota trencada. No podia moure's. Em va donar la seva ploma, destapada.

—No entén el món que l'envolta. Només és una colla d'instints, una

màquina feta per la natura. Sacrifica'l.

—Quin dret tinc jo, de matar-lo?

—Ets superior. Els dèbils serveixen als forts, als lliures. Sempre ha estat així i sempre ho serà.

—Què et diu que no siguem espectadors, tan endinsats en l'obra que creiem ser-ne els propis actors? Com estàs segur que no ets presoner del teu entorn?

—És un sentiment inefable. Es troba a dins de tothom, i qui no sent el seu cant és perquè el rebutja. No calen justificacions per a les veritats absolutes. Clava-li la ploma al coll.

—No ho faré.

Va prendre la meva mà, amb la ploma a dins, i va fer que travessés el coll del pobre animal. Llavors va agafar la ploma i la va guardar a la seva butxaca. L'animal seguia viu. Bramava i movia les cames espantat; va avançar uns quants metres, deixant un rastre de sang, i va acabar d'agonitzar. L'home se'n va burlar.

—És patètic. I tu creus que allò i nosaltres som el mateix?

No vaig dir res. El va aixecar, el va posar sobre la seva espatlla i em va portar fins una cabanya, a prop de l'edifici. Era boig de veritat. Va obrir la porta i va llançar a dins, sense cap mirament, el cadàver. N'estava plena. Feia pudor de sang i podrit.

—Ja està. Perdona per haver-te despertat tan aviat, però amb això he pogut veure que et queda molt per aprendre. Almenys no ets un cas insalvable.

—Crec que et confons. No vull aprendre de tu ni fer el que fas. Serà millor que esperis a trobar algú que t'entengui.

—No saps de què parles. Porto anys esperant aquest moment, a trobar algú que sigui digne de mi, i tu ho ets; no deixis que la teva joventut et confongui. No som ni serem mai màquines, i tothom qui cregui el contrari mereix la mort. Només tu i jo junts podem aconseguir estendre la llibertat: que la nit no et contaminis! Encara que es mostri agradable, en el fons odia tot el que l'envolta. Has de purificar el teu pensament. Em va abraçar i, amb els ulls humits, va dir que necessitava estar sol. Quan vaig estar lluny d'ell, la Nyx se'm va acostar.

—Què t'ha dit?

—M'ha fet sacrificar un cérvol com a declaració de la meva suposada superioritat.

—No m'esperava menys d'ell—Va dir, rient.

—Vaig estar reflexionant sobre la conversa que vam tenir ahir. Crec que viure és com ballar. No sabem per què, però continuem fins que acaba la cançó. Ens ha de ser igual si seguim el ritme compassat d'una peça de música clàssica, o l'improvisat d'una de jazz. Simplement ballem.

—No sé si soc capaç de prendre-m'ho així.

—El món és un absurd. No ens diu per què existeix ni si és benèvol o cruel, així que tot el que pensem sobre ell és, en el fons, una simple opinió. Ens sembla que res importa, sí, però això no vol dir que no haguem de ballar. Gaudim molt fent coses sense propòsit.

—Es va sentir alliberada.

—Fa molt que no entro a la seva cabana. Hi anem?

Em va semblar bé i ens hi vam dirigir. Vam trobar la porta entreoberta. Vaig dubtar un moment, però ella va entrar; la vaig seguir. No hi havia ningú. Em vaig adonar que totes les parets tenien una mateixa inscripció, feta amb la sang dels animals: «Caesar sum, et noctem necabo».

—Et vol morta.—La vaig mirar, preocupat.

—Estigues tranquil, fa molt de temps que ho va escriure. Res és diferent de l'últim cop que la vaig veure. Fem pudor. Hi ha un riu que passa no gaire lluny d'aquí, serà millor que hi anem i ens rentem.

Vam sortir i ens vam endinsar en el bosc.

—Ens banyarem despullats?—Va parar un moment, em va mirar i va arronsar les espatlles.

—Et fa vergonya?

—No. De fet, em costa entendre com alguns s'obstinen a amagar el que tothom té.—Va assentir i vam seguir caminant.

L'aigua del riu era cristal·lina i estava tèbia. Al fons hi havia pedres i

sorra, també uns quants troncs podrits. Vam estar-hi una estona. Ens vam haver d'assecar amb les samarretes—no teníem tovallola—i vam girar cua.

—Si no ho recordo malament, tinc una camisa que et pot anar bé.

Vam entrar a la seva habitació. Era semblant a la meva: tenia un armari i una tauleta de nit amb els calaixos buits, però les seves parets eren de color marró clar. A terra, al costat d'un trau a la paret, hi havia una làmpada com la meva, amb el vidre trencat. No vaig voler fixar-m'hi.

Mentre buscava entre la roba de l'armari, m'hi vaig acostar i la vaig abraçar.

—Pràcticament no em coneixes—Em va dir, en veu baixa.

—Ni tu a mi.

Li vaig fer dos petons al coll. Me'n vaig apartar una mica, es va girar i em va fer un petó a la boca. Em va tirar al llit i es va posar a sobre meu.

—Estàs segur que vols fer-ho?

—Ho vull així, ara; no me'n penediré. Estaria rebutjant la meva pròpia voluntat, allò que m'ha portat a ser qui soc.

Ens vam estimar dos cops. Vam estar abraçats fins la nit, i llavors va dir que havia de fer una cosa important. Em va fer un petó a la galta i se'n va anar. Al cap de poc vaig tornar a l'habitació i vaig anar a dormir.

Vaig somiar que era petit i estava assegut en una taula de fusta. Al meu davant, l'home apagava un llumí bufant, i tot es feia fosc. Em girava i veia com escanyava la Nyx. Tots dos em miraven fixament, sense cap mena d'expressió a la cara. Ella perdia el coneixement, i ell s'acostava i xiuxiuejava: "És tot culpa teva". Quan em vaig despertar era fosc i plovinejava.

Va llampegar i vaig veure una silueta, a la distància, penjada a la branca més alta del roure. Hi vaig anar tan ràpid com vaig poder.

Era ella. Tenia la boca oberta i els seus ulls estaven vermells. En tocar-li la cama per comprovar si encara estava calenta, es va trencar la branca i el seu cos es va precipitar sobre meu.

Em vaig aixecar, li vaig treure la soga del coll i la vaig portar en braços, freda, fins a la meva habitació. La vaig estirar sobre el llit i vaig sortir a buscar l'home. Vaig tancar la porta. La pluja ressonava cada cop més fort contra les finestres. Vaig tornar a fora i em vaig dirigir cap a l'estudi, amb la làmpada encesa. Estava obert; a dins hi havia l'home, a les fosques, assegut a l'escriptori.

—Ja no cal que tinguis el llum obert. Ja és morta.

—Per què l'has matada?—Vaig sanglotar.

—Estàs boig? Qui la volia viva? Era una molèstia. Saps que, sense oblidar-la, mai podríem haver obtingut la llibertat.

—Sempre la recordaràs. L'odi perdura.

Em va mirar fixament. Es va aixecar i se'm va acostar.

—Veig que tu també ets un obstacle per a mi.

Vaig arrencar a córrer, intentant escapar-me'n. Però no la podia abandonar. Vaig entrar al passadís, i el vaig veure assegut en una de les butaques de cuir, que havien tornat a aparèixer.

—No et pots escapar de mi. Escolta la veu de la veritat!

Vaig voler ignorar-lo, vaig seguir corrent, però, cada cop que passava pel costat d'una butaca, ell hi era. Tenia raó, no me'n podia escapar. Era inútil intentar-ho.

Va agafar la ploma i, amb la punta, em va assenyalar.

—No vols acceptar que ets lliure. Seràs sempre miserable. Has de morir.

—Calla! Tu també ets un Sísif!

La hi vaig agafar i, abans que pogués reaccionar, el vaig apunyalat. Va començar a brotar sang del seu pit. Em va mirar, perplex, i va dir les seves últimes paraules.

—Saps que sempre seré part de tu.

Va acostar la seva cara a la meua i, abans de defallir, em va fer un petó als llavis.

Vaig tornar a l'habitació, em vaig estirar al costat de la nit, desesperat, i la vaig abraçar. Al final em vaig adormir entre llàgrimes.

El jurat de la categoria ADULT ha estat format per Begoña Álvarez, Jordi Dausà, Fina Izquierdo, Cristina Montiel i Dolça Vert.

1r premi de la categoria ADULT
Narració: *El mercader de teixits*
Autora: Marina Sancho Roca

Hi havia una vegada un mercader de teixits, estimat per tothom, que anava de poble en poble amb el seu carro empès per dues someres, oferint teixits de la més elevada qualitat. Degut a la seva feina passava moltes estones en soledat, només amb la companyia de la seva gata. No tenia una casa fixa on dormir sinó que s'hostejava allà on el seu itinerari el duia.

La vida del jove Liu, no sempre havia estat així. Havia crescut en una petita família de pagesos prop de la vall del riu Yulong, un lloc on el verd de la vegetació era tan intens que esquitxava el riu del mateix color. El cel i la terra es fonien en una dansa que deixava entreveure la màgia present en tot allò que existeix. En Liu havia estat l'únic fill d'un matrimoni peculiar: el pare treballava a l'arrossar però, quan arribava a casa, inventava artefactes que a vegades sortien bé i que d'altres, no servien per a res. La mare collia te en una gran plantació i, als vespres, davant la llar de foc, explicava rondalles insòlites, que mai repetia. En Liu es preguntava com podien sortir aquelles històries tan estrafolàries del cap d'algú. D'on les treia?

Les ocupacions dels seus pares eren tan extenses que en Liu s'havia acostumat a passar moltes estones amb els seus avis, que ja eren grans. Li agradava ajudar a l'àvia a moldre els grans d'arròs per fer farina. El tacte suau d'aquella pols li deixava la pell de les mans llisa i setinada. A vegades, quan l'àvia no el mirava, n'agafava un pessic i se l'escampava per les galtes. Ella feia veure que no se n'adonava i somreia per sota el nas, complaguda per la sensibilitat del seu net. La farina d'arròs era l'ingredient indispensable per elaborar els

Xiaolongbao, panets farcits de carn bullits al vapor que menjaven tots junts els dies de festa. En ocasions molt especials, com el dia que se celebrava el canvi d'any, els farcien d'ànec i els acompanyaven d'una salsa amb gust de gingebre que només sabia fer l'àvia.

El seu avi, en canvi, era més esquerp. Era un home de poques paraules que acostumava a passar llargues estones observant l'entorn sense dir res. Estimava el silenci i qualsevol intromissió inadequada al seu clima d'immaculada quietud tenia com a resposta un grunyit de desaprovació. En algunes ocasions, en Liu s'havia arribat a sentir una molèstia al costat d'aquell home tan sec. D'altres, en canvi, s'havia contagiats de la seva tendresa. Com el dia que l'avi l'havia xiulat perquè s'hi acostés i aleshores li havia mostrat una grua amb el seu llarg coll de color cendrós, amagada entre els matolls. Els seus ulls copsaven detalls que passaven desapercebuts per als altres. Si en Liu era l'únic nen que havia pogut observar un elegant exemplar d'escurçó verd amb les escames irisades era gràcies al seu avi, que era capaç de detectar qualsevol moviment al seu voltant i havia ensenyat al seu net a mirar amb la mateixa audàcia. El cos d'aquell home petit i àgil estava en continua vigilància: era ben bé com si el seu organisme no s'acabés a la seva pell, sinó que semblava que l'entorn fos una capa més que el revestia i que ell sentia com si fos seva. Per això, si una papallona groga volejava entre les camèlies, ell la sentia com si li fes pessigolles en algun racó de sí mateix.

Degut a l'enginy del seu pare, la imaginació de la seva mare, l'habilitat de la seva àvia i la sensibilitat del seu avi, en Liu va desenvolupar una precoç maduresa que el feia semblar més gran del que era. Des de ben aviat no permetia que ningú fer res per a ell que ell mateix pogués fer. Quan la seva mare li agafava els pantalons per rentar-los al riu, ell s'enfadava i no la deixava estar fins que aconseguia anar-los a rentar ell tot sol. Si tornava de l'escola i els seus pares encara no eren a casa, s'afanyava a netejar les estances, a encendre el foc i a preparar el menjar.

Un dia, quan en Liu tenia quinze anys, els pares li van anunciar que havien decidit posar fil als seus somnis. Amb tots els diners que tenien estalviats comprarien els bitllets per agafar un vaixell i començar una nova vida a una altra punta del món. Donaven per segur que els acompanyaria, però en Liu s'hi va negar rotundament. En aquell mateix moment van saber que no hi hauria res a fer, cap argument podia rebatre les seves conviccions. En Liu estimava amb bogeria els seus pares, tanmateix, hi havia un no sé què que el retenia a aquell lloc. No sabia si era l'olor de les magnòlies, les gotes de la rosada engalanant les plantes o els colors del sol reflectits sobre l'estany. El cas es que alguna cosa dins seu li deia que havia de quedar-se. Ja tenia edat per viure sol i espavilar-se, els seus pares s'havien emancipat i començat a treballar quan eren ben joves. Per què ell havia de ser diferent? Amb aquest argument els va convèncer i no van tenir altre remei que confiar amb ell.

Després de vendre la casa on vivien per assegurar-se uns mesos més de supervivència al nou país, es van acomiadar entre un oceà de llàgrimes. Li van deixar la casa dels avis que, des de ben petit, l'àvia li havia promès que seria per a ell. Feia cosa d'un any que estava buida i algú n'havia de tenir cura. L'avi havia mort feia tres anys, després d'una setmana d'intenses febres. L'àvia, un any més tard, sense haver estat mai malalta, un matí no s'havia despertat. La casa romania igual, ningú havia tingut temps d'anar a buidar-la, arreglar el jardí o treure la pols. Havia esdevingut un museu que narrava la vida dels avis. En Liu s'hi sentia d'allò més a gust. Aquelles parets li parlaven. Els objectes el consolaven i les olors el transportaven a una infància que el feia sentir segur i ple d'entusiasme.

El primer any que va passar sol va ser una delícia. "Un regal caigut del cel", havia pensat. L'entorn afavoria que seguís els seus instints. El seu preferit era explorar el bosc, recórrer els senderons misteriosos i descobrir paratges que mai havia trepitjat, noves plantes i diferents tonalitats de la llum. Quan ja en tenia prou, s'enfilava sobre les

branques d'algun arbre a llegir els llibres que els pares li havien deixat. S'alimentava dels pots de conserves que quedaven a les estanteries del rebost dels avis: tofu fermentat, brots de bambú, peix marinat, carn dessecada i sopa de miso. Quan tenia sort en les seves aventures i trobava petits fruits salvatges, complementava els seus àpats amb maduixes xineses, cumquats o litxis, que assaboria amb delit.

En un dels seus periples, just quan es trobava en el punt més allunyat de casa, el va sorprendre una tempesta. Queia una intensa cortina de pluja i en Liu no hi veia més enllà del seu nas. Afortunadament, tenia una orientació prodigiosa i va poder emprendre el camí de tornada tot i el doll d'aigua freda que semblava que volgués travessar-li els ossos. Quan passava prop del rierol on només hi acostumava a baixar un filet d'aigua, i que en aquells moments semblava un torrent desbocat, va sentir un miol. Una gata blanca a punt de cedir a la fúria del riu s'aferrava amb les urpes a una pedra. En Liu va apropar-s'hi d'un salt. Va aconseguir agafar la bestiola mullada i tremolosa i la va desar al sarró. Quan va arribar a casa, la va cobrir amb un drap i la va apropar a la llar de foc amb l'esperança que reviscolés.

La Mimi aviat es va convertir en la seva millor amiga. Gràcies a aquell animal hàbil, fidel i afectuós, en Liu tenia algú amb qui enraonar. El primer que feia al matí era acaronar-la i desitjar-li un bon dia. Li explicava els seus plans, que ella semblava entendre a la perfecció. Al llarg del dia, la gata el seguia allà on anava. En Liu compartia amb ella els àpats, les excursions i el descans. A mesura que anaven passant els dies, la seva complicitat s'anava afermant fins que van esdevenir companys inseparables.

Al cap d'un temps, les provisions es van anar acabant i en Liu es va adonar que necessitava diners per comprar sabó, llenya i unes sabates noves. Va decidir vendre algunes pertinences dels avis que sabia que eren de valor: una antiga col·lecció de tasses de te de porcellana, un

violí de dues cordes amb el cap en forma de cavall i un joc de mahjong amb fitxes d'ivori que tenien preciosos paisatges xinesos pintats a ma, desades dins d'una caixa de fusta amb incrustacions d'or.

Les ventes el van ajudar a passar l'hivern i la primavera sense preocupacions. Però quan va arribar l'estiu i el riu es començava a assecar, va trobar que no tenia suficients diners per comprar el peix sec, les algues o les delicioses safates de fruita sucosa que oferien els venedors ambulants. Va ser aleshores quan va pujar a les golfes i, regirant el gran armari dels mals endreços en busca d'alguna cosa més per vendre, va trobar un gran bagul lacat. Tenia una mena pany que s'havia rovellat i estava encallat. Va treure amb un drap la capa de pols que el cobria i el va baixar a la cuina. Va passar la tarda mirant d'obrir-lo amb tota mena d'utensilis. A l'últim intent, després de posar-hi un rajolí d'oli d'ànec que havia trobat en un pot, el va aconseguir obrir.

Allò que menys s'esperava trobar era una gran col·lecció de teixits de delicats materials. Eren les teles més suaus que mai havia tocat. Els seus dits rasposos, però no per això insensibles, van endevinar que es tractava de robes de les més cares. Els seus ulls es van perdre entre la intensitat del blau oceà, el groc de les mimoses i el vermell safrà. Hi havia retalls de vellut, de caixmir, de tul, de gasa i de setí. Les que més li van cridar l'atenció van ser les que estaven teixides amb fils d'or i de plata. També el van fascinar les que tenien brodats florals decorats amb cristalls iridescents. Es preguntava com aquell carregament de robes tan luxoses, dignes de l'alta societat, havien arribat a mans dels seus avis. No sabia a qui havien pertangut ni quin ús havien pretès fer-ne. En Liu, però, ho va tenir clar: aquella troballa excepcional era el mitjà perfecte per esdevenir mercader de teixits.

Va vendre la casa, el tros de terra del costat, els coberts, els mobles i fins i tot la roba de llit. L'únic que es va quedar va ser la Mimi, que acabava d'anomenar càrrec de confiança en la seva nova empresa. Amb

els diners va comprar un carro a un vell jornaler i dues someres a uns amics de la família, que li van deixar a bon preu. Va carregar-hi el bagul, una pila de llibres, les provisions per uns quants dies i, al costat de la gata, va emprendre un viatge que desconeixia on els duria.

Al primer poble on es van aturar tot just hi havia mercat els dimecres. En Liu, content de la seva bona fortuna, va descarregar la mercaderia a l'últim lloc que quedava lliure al final d'un carreró. Tanmateix, no va passar desapercebut. La clientela no va trigar en arribar. Les dones més presumides i exigents van quedar encantades amb el material extraordinari que en Liu els va mostrar. En veure-les, no podien evitar acaronar-les i apropar-se-les a les galtes per corroborar la seva excepcional qualitat. Les amanyagaven i tancaven els ulls abans de preguntar el preu. Algunes s'enrojolaven en sentir-lo i marxaven amb el cap cot. D'altres, obrien àvides el seu moneder i pagaven el seu import tan satisfetes com si s'acabessin de trobar una moneda d'or al terra.

Així va ser com poble rere poble, en Liu va anar venent tota la mercaderia. Quan els teixits amb què havia començat se li van haver esgotat, ja havia fet els contactes necessaris per saber on en podia adquirir més. El primer dilluns de cada mes, al port de Shenzhen arribava un vaixell amb els carregaments més excelsos. Duia espècies de tots els continents, olis i essències i una partida de teixits d'excel·lent qualitat. De la ma d'entesos venedors i experimentats negociants, que no van dubtar en donar suport al jove mercader, va aprendre a diferenciar els matisos, les textures i els gruixos que feien perdre el cap a la clientela. Aviat es va fer expert en elegir el bo i millor. Als pobles per on a passava, una munió de compradors ja l'esperaven frisosos per descobrir els materials que els duia. Encaixos, teixits decorats amb lluentons, tafetà, lli i gasa tan flonja com els pètals d'una rosa. Les peces que en Liu venia, eren tan excelses i delicades com el plomatge d'un paó real.

Li agradava invertir els diners que guanyava en llibres antics que

trobava als mateixos mercats. S'havia convertit en una obsessió per a ell buscar entre els volums de pàgines groguenques una filera de paraules capaç de comprendre'l. En cada lectura, en Liu s'endinsava en nous mons, noves sensacions i nous punts de vista des d'on percebre's a sí mateix. Les histories que llegia el conduïen a necessitar-ne sempre una més. Se li feia tan dolorós tancar la coberta d'un llibre després d'haver devorat l'última pàgina com acomiadar-se d'un ser estimat.

La resta dels diners els reservava per comprar als venedors ambulants el menjar que a ell i a la Mimi més els agradava: els bols fumejants de sopa de bolets amb mandonguilles de carn de cranc, les crestes farcides de pollastre i col picants i els pastissets d'arròs glutinós. Abans d'arrencar el viatge cap a un altre destí, tenia el costum de beure's una tetera sencera de te de gessamí, que l'infonia el vigor necessari per afrontar la inclemència dels camins.

Anés on anés, feia amics que l'enriquien amb les seves anècdotes. Escoltar les peripècies dels altres era tan interessant com llegir un bon relat. A vegades, ell i la Mimi, tenien sort i els convidaven a sopar a alguna casa. Els més hospitalaris, fins i tot, s'oferien deixar-los passar la nit a la seva llar. En Liu tenia el vici d'associar cada persona que coneixia al personatge d'alguna història que havia llegit. Pensava, "si aquesta dona escoltés el conte que vaig trobar ahir, entendria moltes coses" o "si aquest senyor que s'enfada tant es pogués veure des d'un altra perspectiva, s'adonaria de l'absurd de la seva actitud". Tant és així que, per molt que s'estimés els seus llibres, no podia evitar regalar-los a aquells a qui sentia que si els llegien, la seva vida podria canviar per sempre.

Aviat, els clients el van començar a esperar al mercat, no només per les fines robes que portava, sinó també pels seus consells literaris. Una senyora gran, que havia deixat de sortir de casa perquè la tristesa havia engolit les seves ganes de viure, va començar a escampar el

rumor que aquell mercader l'havia guarit. Mesos enrere la seva nora, una jove molt elegant que visitava sovint en Liu, li havia explicat la seva preocupació per l'estat de la sogra. Li havia narrat amb detall la història d'aquella senyora activa i alegre que, de cop i volta, s'havia marcit com una violeta després de passar hores sota el sol. Ell, que l'havia escoltat atentament, no havia pogut evitar buscar-li un llibre perquè li fes arribar el més aviat possible.

En les seves estones de soledat, durant els trajectes d'un poble a l'altre o quan descansava a l'habitació d'algun hostal després d'una jornada intensa de negocis, s'havia acostumat a lliurar-se al plaer d'habitar el silenci. Aquells moments, li havien brindat l'oportunitat d'aprendre a guarir les seves pròpies ferides gràcies als coneixements, les sensacions i les imatges que els llibres que havia llegit despertaven en ell. Les paraules dels textos s'intercalaven amb la seva pròpia experiència, creant l'elàstic i resistent teixit que sostenia la seva existència.

Quan la por convertia els seus pensaments en laberints on temia quedar-se atrapat, evocava la valentia dels protagonistes de les seves llegendes preferides. Aleshores, a poc a poc, els murs que tant amenaçadors li havien semblat instants abans, començaven a obrir-se a costat i a costat i recuperava l'alè, dolç i profund. En les ocasions en que la ràbia l'envaïa perquè un client es negava a pagar-li els diners que li havia fiat, procurava recordar les peripècies dels aventurers que li havien ensenyat que, al final, cadascú troba el destí que ha sembrat. Les conjuntures dels personatges amb qui s'havia identificat formaven part del seu bagatge i cada lectura influïa en la seva manera de fer.

En pocs anys es va anar fent famós per les seves arts guaridores. Amb el seu carregament de llibres al carro, que ja pesaven més que no pas els teixits, era esperat a les places dels pobles per aquella peculiar medecina, capaç restablir el benestar de qui l'hagués perdut. Les

persones que el buscaven per aconseguir una història que els captivés, s'amuntegaven davant de la parada els dies de mercat. Eren tan llargues les fileres de clients que esperaven la recepta d'una lectura a mida, que els qui hi havien acudit a comprar teixits, cansats d'esperar sota el sol abrasador o el vent molest, trobaven altres parades on comprar allò que necessitaven. En Liu no temia pel seu negoci, era conscient que de mercaders de teixits n'hi havia un grapat, però de mercaders que sabessin escollir les paraules exactes que convenien a cada persona, no n'hi havia gaires. Potser, fins i tot, ell era l'únic capaç de construir ponts entre individus i relats.

Així, doncs, un bon dia va prendre la decisió de substituir els teixits per la literatura. Aviat va començar a ser conegut com un mag que conjurava somnis embolicant històries amb paper d'estrassa. Receptava idees, prescrivia nous punts de vista i regalava sensacions capaces de fer la vida més pròspera. El boca-orella va estendre la notícia que qualsevol problema podia ser capgirat gràcies a la fórmula secreta del jove mercader.

Aquella va ser l'època daurada d'en Liu i la Mimi. Els diners arribaven a doll, i el millor de tot era que es divertien aconseguint-los. Per una banda, a ell l'apassionava explorar l'univers infinit de llibres per oferir-los als seus parroquians. Per l'altra, la Mimi gaudia amb desfici prenent el sol sobre l'hamaca que en Liu li preparava al seu costat. Les menges més delicades no faltaven a la seva taula i les estones amb els amics els procuraven l'esbargiment necessari per amenitzar el seu dia a dia.

Un matí de febrer en què el que les abelles brunzien al voltant dels ametllers florits, va arribar al consultori ambulat la criatura més preciosa que en Liu hagués vist mai. Li va semblar acabada de sortir d'un dels seus llibres de llegendes sobre deesses valentes i inassequibles. Duia els brillants cabells negres recollits amb una fina garlanda de roses. La seva cara era tan delicada com els pètals del

gessamí i els seus llavis d'un color tant viu com una rosella en plena eclosió. La roba que vestia enaltia l'elegància d'aquell cos ben proporcionat, de formes sinuoses. Els seus ulls castanys, de mirada penetrant, el van intimidar: actuaven com imants i mirar-los implicava quedar pres al seu reialme. Per uns moments, en Liu va témer no poder tornar mai d'aquell paratge encisador. Aleshores, el vell Zhang, que havia estat observant la situació des d'un racó, es va acostar a en Liu i li va dir a cau d'orella: "Es la Xiang, la filla de l'emperador". "No es podia anomenar de cap altra manera", va pensar en Liu. Xiang vol dir fragància, i com bé indicava el seu nom, la presència d'aquella jove, havia elevat el mercader en un núvol de perfum que li havia fet perdre el nord.

El xivarri del mercat el va fer tornar a la quotidianitat i es va poder centrar en la comanda que l'emperadriu Xiang havia vingut a fer-li. Tenia una petició molt especial: buscava una lectura que l'ajudés a conciliar el son però que alhora no l'avorrís. Que l'omplís d'energia però que no l'exaltés. Que fos trepidant i induís a la calma. Que els personatges fossin d'allò més exòtics sense deixar de ser familiars. Necessitava fer-se amb una història que la fes somiar i, al mateix temps, l'ajudés a viure més desperta. Estava disposada a pagar el que fos per un relat diferent als que sempre havia llegit. Allò que anhelava era la companyia perfecta per a la seva solitud al palau. Encara no s'havia acostumat al buit que el seu estimat pare havia deixat en morir pocs mesos abans. Si en Liu posava a les seves mans una lectura que aconseguís tornar un somriure al seu rostre, ella es comprometia a compartir amb ell part de la seva herència.

Després d'acceptar aquell encàrrec tan inusual, en Liu va atendre, mig absent, la resta dels clients. Estava concentrat pensant en la millor història per complaure l'encisadora criatura que l'acabava de visitar. Per més que barrinés, no n'aconseguia trobar-ne cap que fos del tot adient. Algunes amenaçaven amb convocar el tedi degut als seus vocables massa complexos. Altres, narraven històries tan quotidianes,

que tenien el risc d'allunyar l'interès de la jove emperadriu.

Quan es va haver acomiadat de l'última clienta, va recollir la paradeta per llançar-se de ple en la comesa. Després de remenar entre tots els volums de la seva col·lecció i d'intentar recordar cadascun dels relats que l'havien corprès, va arribar a la conclusió que cap història era prou excelsa, emotiva o no estava a l'altura d'aquella noia que havia aconseguit commoure'l amb la seva presència.

L'estomac se li va regirar. Els nervis se li van posar de punta. No podia rendir-se. Tanmateix, li semblava que aquell encàrrec el sobrepassava. Va ser tanta la torbació que va patir, que fins i tot va decidir suspendre la seva ruta comercial. Va decretar dedicar-se de ple a aquella comanda que no volia deixar sense resposta. En algun lloc del món havia d'existir una història que satisfés i, superés, les expectatives més exigents de la seva nova clienta.

Així va ser com en Liu, i la Mimi, van emprendre un llarg viatge per tot el continent. Van conèixer persones de tota mena: pobres, riques, sofisticades, austeres, alegres i hostils. Van anar de port en port buscant algun comerciant que s'hagués fet amb un carregament de llibres especials. Tanmateix, per més que escodrinyés baguls, examinés pàgines de tota mena, fulls escrits a mà i volums en altres idiomes, la història que buscava no es dignava a aparèixer.

Després d'haver inspeccionat desenes de biblioteques, les golfes d'antics escriptors i els magatzems dels col·leccionistes més primmirats, en Liu es va donar per vençut. Havia arribat a la conclusió que el relat perfecte no existia. Pocs dies més tard, va caure en un pou de desolació. Va deixar de pentinar-se, de retallar-se la barba i de menjar. Només bevia aigua de les fonts i caminava esmaperdut pels camins. La gata Mimi estava preocupada. Ella mateixa va perdre la gana en veure el seu amo anar cada dia de mal en borràs.

Un solejat matí de juny en que les flors dels pruners omplien els camps de color rosa, en Liu va caure exhaust i es va adormir recolzat sobre la soca d'un ginkgo. Va tenir un magnífic somni que va insuflar una poderosa corrent de vida en aquell cos que s'havia anat assecant com una pansa. Quan va obrir els ulls, es va alçar esperitat en busca d'algun material on anotar fil per randa tot allò que acabava de veure, per no oblidar cap detall. Va entrar a la botiga de queviures del seu vell amic Su, que amb prou feines el va reconèixer. Va agafar-li la ploma i un full de paper de sota el mostrador i li va demanar que el deixés passar una estona sol al seu magatzem. En Su, confiat, va pensar que en Liu en devia portar alguna de cap i el va deixar fer.

Al cap d'unes hores, en Liu va sortir del magatzem, satisfet, amb un somriure d'orella a orella. Estava segur que havia aconseguit la història perfecta per al seu encàrrec. Acabava de bastir un conte sobre un mercader de teixits, que no venia robes sinó entramats de paraules que embolcallaven els lectors en fines atmosferes tan elegants, agraciades i exquisides que els feien viure l'existència des de la seva perspectiva més amable.

El jurat del concurs ha estat format per Begoña Álvarez, Mita Casanovas, Eva Motas, Olga Pascual i Mariona Puigbaldoira.

CATEGORIA A
1r i 2n de primària

AUTORA:
**Maya Chicharro
Gallardo**

CATEGORIA B
3r i 4t de primària

AUTORA:
**Cinta Murgadella
Capdevila**

CATEGORIA C
5è i 6è de primària

AUTORA:
**Joana Riera
Alsina**

